

To muntre Biser.

En husvild Familie.

(Egen Melodi.)

Hvilken Jammer vi maa flytte,
Barten han os jaget har,
Vore Bonner Intet nytte
Hos den grove Kar,
Han vil partout ha'e os ryddet afveien,
25 Daler har han lagt paa Leien,
Men nu er Tingen den:
Hvor skal vi flytte hen?
Hvor skal vi faa en Leilighed, ja, sig os en.

V box 24:703

Jeg leier bort en Maskin-Kulle,
Dg min Mand er Baldbornist,
Dg saa fatter de tilfulde
Det er svært ja vist;
Børn har vi otte, der er theatralste,
Kene Genier og svært musikalske;
Den allermindste, ja!
Bl'et vist en Neruda,
Hun spiller „Gubben-Noah“ paa Harmonika.

Først saa boede vi i Møller-
Gaden — det ei længe gik,
Bærten slog paa Næsen Krøller
Dg vi Alfbed fik;
Det Afsen sa'e: at vi Kvarteret vækled',
Hvergang om Natten min Mand musicered',
Ja ubegribelig,
De Bæster kun' ei li'e
Hans klafiske Musik og Nattesymphoni.

Overalt i hele Staden
Har os Uheld modt
Kjælderer i Saffegaden
Glemmer jeg vist snot,
Hvergang det regned' vi maatte træ'e Bænde,
Baade min Mand og jeg ligesaadanne,
Dg Børnene, de Smaa,
Fik Svømmesælere paa;
Før turde ingen Sjæl af dem i Sengen gaa.

Derpaa flyttede vi lige
Hen til Fjerdingen — men søi!
Der var med Respekt at si
Fuldt af Bæggetoi,
Kotter der myldrede i Gdskadroner,
Mus var der sikkert et Par Millioner.
Jeg synes med Forloy,
Den Flok var lidt for grov,
Jeg holder nok af Dyr; men kun til Husbehov.

Saa helt ned i Skolestræde
Flyttede vi vor Traffik;
Der var Runder nok tilstede,
Stadig Kullen gik;

Men for Madamen min Mand inklinerte
Gratis paa Baldborn han informerte
Madammen — men jeg sa'e:
Informationer, ja,
Nei ved de hvad Madam! det skal vi ikke ha'e.

Fatter sad med Instrumentet
Allerøverst ovenpaa;
Ja, den Flytning var uventet;
Børnene, de Smaa,
Rundt var placer't, et saagar i en Bytte
Nok saa gemytligt freg: „Hurra vi flytte!
Dg vores Neruda,
Den Allermindste, ja!
Han spille nok saa lysteligt „Ta' i aa dra“.

Rundt med Arbeidsvognen førte
Vi omkring, men intet Sted,
Hvorhen Pøkker vi saa hørte,
Var der Leilighed.
Hvor vi kom hen, hed det altid; min Kjære!
For Børn og en Kulle vil helst fri vi være,
Vi fine Folk vil ha',
Saa skønner de vel da,
At en Musikus i Huset ei gaar an at ha'.

Rundt omkring vi maatte flytte,
Doie alskens Sorg og Savn,
Dg tilfaldt vi fik en Hytte
Udenfor Kongshavn;
Der kan vi rulle, saameget vi ville,
Børnene brole, og Fatter kan spille,
Men Søgningen er stral,
Dg tænk dem blot nu skal
Vi flyttet kun fordi min Mand er liberal.

Bærten er i en Forening,
Som vil ha'e vor Grundlov væk,
Min Mand er af modsat Mening;
Det er vores Knæk.
Forleden en Aften jeg blev helt forundret
Fatter og Bærten de slog's saa det dundret.
Med nu er Tingen den,
Hvor skal vi flytte hen?
Hvor skal vi saa en Leilighed? Ak, sig os en!

[Strandberg, Julius]

En Sømands Sang.

1. Den Sømand hejsede sit Flag og drog til fjerne Lande, O Elskede et Aar i Dag Er jeg ved Fiendens Lande; Men hist paa Danmarks flette Grøn sig Rosen atter neier, Da slaar vor Gjensyns Time fjon, Mit Flag sees atter vaie.

2. Den Pige ventede Aar og Dag i Hjemmets stille Hygge, Hun saa dog ei Sømandens Flag, og ei den Gjensyns Lykke, der meldte sig saamangen Svend, med baade Haand og Hjerte, Den Sømand kom dog ei igjen, Dog hun, hun ham begjærte.

3. Der gif tre Aar det gif vel tre, Hun blegnede saa saare, Dog saar jeg ei min Ven at se, saa sældte hun en Taare, Hun blev saa bleg, Hun blev saa mat, Hun laa paa Sygeleie, Hun spurgte Dag, Hun spurgte Nat, Har De seet Flaget vaie.

4. Ei Doktors Rescept og Kur, Ei Lindring kunde give, Det hjalp ei Piller ei Mixtur, Alt hvad han kunde skrive, Paa Hovedet han rystede, Det staar ei til at redde, I Død og Fred han trostede, Der han ser Moder græde.

5. Fra Søen høretes der et Stud, Der saaes et Flag at vaie, Den Sømand spurgte om sin Brud og slug til hendes Leie, Tilgiv mig Elsked' vær ei vred, I Venker har jeg sukket, Paa Kampens Dag saa haard og hed, For Saar jeg underbuffed.

6. Søroveren os førte bort, Mens Blodet Dækked væded, I Fangensfabet laa vi haardt, Men nu vi Skibet reddet, Han pinte os saa haardt, Alt under Dvang, ved den Trods, Blod og Strig og Flag og Stat, vi staf i Søen.

7. Men see hvad Lægen ei formaar, Det kan jo Kjærligheden, Den Pige fra sit Leie staar, Nu vinter atter Freden, Jeg trolig ventede Tiden ud, Mig atter sund jeg soler, Følg mig til Kirken som min Brud, Du stemme Efternøler.

Pris 10 Dre.

Tilfjeds hos G. B. Strøm.

[Kra] u. a.